

ΕΤΟΣ 66ον

6 Μαΐου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 18 (3388)

«ΔΕΥΤΕ ΠΟΜΑ ΠΙΩΜΕΝ ΚΑΙΝΟΝ»

Σαράντα μέρες ψάλλοντας τόν ἀναστάσιμο κανόνα, ἀκούμε τήν Ἐκκλησία νά μᾶς καλεῖ νά πιοῦμε τό «καινόν (=καινούργιο) πόμα», πού πήγασε ἀπό τόν τάφο τοῦ Χριστοῦ. Μέ αὐτό τό ζωντανό νερό ἔρχεται σήμερα ὁ Χριστός νά ξεδιψάσει μιά πόρνη. « Ὡ τοῦ θαύματος! Ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος, πόρνη γυναϊκί διελέγετο» (Δοξαστικό τοῦ Ἑσπερινοῦ).

Ἡ εὐωδία μᾶς πόρνης

Κι ὄμως! Πέρα ἀπό τή δυσωδία τῆς ζωῆς της, ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε καί κάτι εὐοσμιο· εἶχε «καρδίαν διψῶσαν ὕδατος σωτηρίου», ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς. Καί αὐτό φαίνεται ἀπό τό ὅτι γνώριζε καί ἤθελε νά μάθει καλύτερα τίς θεόπνευστες Γραφές. Ἐδῶ ὁ ἅγιος χρησιμοποιεῖ μιά ὑπέροχη εἰκόνα: «Ὅπως, ἂν πάνω σέ κάρβουνα βάλεις κάτι εὐοσμιο, κρατᾶς κοντά σου αὐτούς πού σέ πλησιάζουν, ἂν ὄμως βάλεις κάτι δύσοσμιο, τοὺς ἀπομακρύνεις, ἔτσι γίνεται καί μέ αὐτά πού ἀπασχολεῖς τόν νοῦ σου· ἂν μελετᾶς τά λόγια τοῦ Θεοῦ, κάνεις τόν ἑαυτό σου ἄξιο νά ῥθει κοντά σου ὁ Θεός· διότι αὐτὴ ἡ μελέτη δημιουργεῖ ὁσμὴ εὐωδίας, τὴν ὁποία ὁσφραίνεται ὁ Κύριος».

Καί εἶναι ἀξιοπρόσεκτο ὅτι αὐτὴ ἡ ὁσμὴ εὐωδίας τῆς Σαμαρείτιδας, ἡ δίψα της γιά τό «πόμα τό καινόν», δέν ἀναστέλλεται ἀκόμα καί ὅταν ὁ Χριστός τὴν ἐλέγχει ἀποκαλύπτοντας ὅλη τὴ δυσωδία τῆς ζωῆς της. Ὡχι μόνο δέν δυσανασχετεῖ ἀπὸ τόν ἐλεγχο, ἀλλὰ καί –ἀναγνωρίζοντας ὅτι εἶναι προφήτης– θέλει νά συζητήσει μαζί του ὑψηλότερα ζητήματα.

Γι' αὐτό καί ὁ Χριστός «ἐπέιγεται νά ἀποκαλύψει τόν ἑαυτό του στὴν ποθοῦσα ψυχὴ! Γιατί κι αὐτὸς ποθεῖ τοὺς ποθοῦντας αὐτόν», λῆει πάλι ὁ ἅγιος Γρηγόριος. Καί εἶναι συναρπαστικός ὁ τρόπος, μέ τόν ὁποῖο, ὄχι κοφτὰ καί ἀπότομα, ἀλλὰ «μέ γλυκιές κουβέντες τὴν ὁδηγεῖ νά ζητήσει ἐκείνη τό ἄφθαρτο νερό» (Δοξαστικό ἑορτῆς)· καί ἔτσι τὴν εἰσάγει στὴν καινὴ κτίση, πού ἐκεῖνος ἐγκαινίασε μέ τὴν ἀνάστασή του. Ἐκεῖ, τὰ πάντα εἶναι καινούργια!

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. δ' 5-42)

Τό ζωντανό νερό

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγή τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοπορίας, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη. Ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι πιεῖν. Οἱ γάρ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν, παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὐσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ἤγεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστιν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἤησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἂν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὐτε ἀντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγή ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ, μηδὲ ἔρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὑπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἔλθε ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σὺ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐν Ἱερουσαλύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πίστευσόν μοι, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱερουσαλύμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρὶ. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν, ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν, ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὃ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν ἅπαντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι, ὃ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἤλθον οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μὲντοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ, τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὕδριαν αὐτῆς ἡ γυνὴ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ, ἠρώτων αὐτόν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ραββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρωσὶν ἔχω φαγεῖν, ἦν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἔλεγον οὖν οἱ Μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μὴ τις ἠνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρωμὰ ἐστίν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἔτι τετράμηνός ἐστι, καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἴδού, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θε-

ρισμόν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων, μισθὸν λαμβάνει, καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπεύρων ὁμοῦ χαίρῃ, καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπεύρων, καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν, ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικός, μαρτυρούσης· Ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μείναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῶ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ. Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον· Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν, ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Τὰ πάντα καινά

Καινούργια ἡ σχέση ἀνάμεσα σὲ ἔθνη καὶ φυλές. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι μιά οἰκογένεια. Δέν υπάρχουν κανενός εἴδους τείχη.

Καινούργια καὶ ἡ ζωὴ, μέ τὴν ὁποία χορταίνει μιά γιὰ πάντα τὴ βαθύτερη δίψα του ὁ ἄνθρωπος· καὶ ὄχι ἀπλῶς ξεδιψάει μέ «περισσὸν ζωῆς», ἀλλὰ καὶ γίνεται ὁ ἴδιος πηγὴ, γιὰ νὰ ξεδιψάσουν κι ἄλλοι.

Καινούργια καὶ ἡ ὁμορφιά, τὴν ὁποία ἀποκτάει μέσα σ' αὐτὸ τό ξεχειλίσιμα ἀληθινῆς ζωῆς ἡ εὐλογημένη συζυγία ἑνός ἀνδρα μέ μιά γυναίκα, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκαταστασία καὶ τὴ «σκλαβιά τῶν ἐλευθέρων σχέσεων».

Καινούργιος καὶ ὁ τρόπος τῆς ἀληθινῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, πού δέν ἔχει πιά καμιά σχέση μέ τὴν ἀποκλειστικότητα γεωγραφικῶν περιοχῶν, στοὺς ὁποίους δῆθεν εὐαρεστεῖται ὁ Θεός. Ἡ καινούργια λατρεία θά γίνεται «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ».

Μέ τέτοιες ἀποκαλύψεις, πού ἀξιώθηκε νὰ δεχθεῖ ἡ Σαμαρείτιδα, εἶναι πιά ἔτοιμη νὰ γνωρίσει αὐτὸν πού κάνει τὰ πάντα καινούργια, τὸν «αἴτιον τῆς ἀληθῆς βιοτῆς, τῆς αἰώνιου».

Ἡ αὐγὴ καὶ ὁ Ἥλιος

Μέ ἀπαράμιλλο τρόπο τό διατυπώνει ὁ Θεσσαλονίκης ἅγιος Γρηγόριος: «Ὅπως στοῦ Ἄσματος Ἀσμάτων ἡ ψυχὴ πού νυμφεύεται τὸν Θεό, ἔτσι κι αὐτὴ ἀναπτρωμένη ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ Νυμφίου, πού ἀκόμα δέν τῆς ἔχει φανερωθεῖ, φέρνει στὸν νοῦ της τὸν ποθούμενο, καὶ τοῦ λῆει: Γνωρίζω ὅτι ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός, ἔρχεται· καὶ ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, θά μᾶς τὰ διδάξῃ ὅλα. Καὶ ἐμένα –καταλήγει ὁ ἅγιος– βλέποντας τὸν πόθο της γιὰ τὸν Χριστό, μοῦ ἔρχεται νὰ πῶ πάλι γι' αὐτὴ τὰ λόγια τοῦ Ἄσματος ἐκείνου: Ποιὰ εἶναι αὐτὴ πού προβάλλῃ σάν τὴν αὐγὴ καὶ εἶναι ὠραία σάν τὴ σελήνη καὶ ἐκλεκτὴ σάν τὸν ἥλιο!»

Ἄν ἕνας Ἄγιος βλέπει τόση πνευματικὴ ὁμορφιά σ' αὐτὴ τὴν πόρνη, πῶς ὁ Χριστός νὰ μὴν τὴν ἀναμένει ἐκεῖνο τό μεσημέρι στοῦ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ μὲ-

6 Μαΐου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Η τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτή, ἐν ἧ ὁ Χριστός μεσσιαν ἑαυτὸν ὠμολόγηι». Ἰωβ τοῦ δικαίου (1700-1500 π.Χ.). Σεραφεὶμ ὀσίου τοῦ ἐν τῷ ὄρει Δομβοῦς († 1602). Σοφίας ὀσίας τῆς ἐν Κλεισοῦργ Καστορίας.

Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 13 Μαΐου, τοῦ Τυφλοῦ.
Ἀπόστολος: Πράξ. ις΄ 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.

νο καί μόνο γιά νά τῆς πεί: «Ναί, ἐγώ, πού σοῦ μιλάω, εἶμαι ὁ Μεσσίας». Ἐγώ, δηλαδή, ἦρθα σήμερα ἐδῶ γιά σένα· γιά νά σε σώσω· γιά νά χορτάσω τή δίψα σου γιά ἀληθινή καί ἀφθαρτη ζωή.

Καί μιά ἡεπομέρεια, τήν ὁποία, ὄχι χωρίς ἴλογο, καταγράφει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης: Ἡ σωτήρια συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μέ τή Σαμαρείτιδα ἔγινε τήν «ἕκτη ὥρα», πού γιά τούς Ἐβραίους ἦταν περίπου καταμεσήμερο. Εἶναι ἡ ἴδια ὥρα, κατά τήν ὁποία ἡ Εὐα μέ τήν παρακοή της ἔχασε τόν παράδεισο καί κληρονόμησε φθορά καί θάνατο. Τώρα, μιά ἀπόγονος τῆς Εὐας, μέ τήν ὑπακοή της στό κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ, τόν κέρδισε καί κληρονόμησε αἰώνια ζωή.

Μιά πρῶν πόρνη καί ἔπειτα ἰσαπόστολος Σαμαρείτιδα ἀφενός μᾶς δίνει ζωντανή μαρτυρία γιά τήν ἀναγεννητική δύναμη τοῦ «καινοῦ πόματος», πού ἀνέβησε ἀπό τόν τάφο τοῦ Χριστοῦ, καί ἀφετέρου μᾶς θυμίζει ὅτι, ὄσο ἐμεῖς μέ τήν ἀπροκατάληπτη μελέτη καί τή σπουδή τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ τόν ἀναζητοῦμε, τόσο ἐκεῖνος σπεύδει νά μᾶς χορτάσει μέ τό «ὔδωρ τό ζῶν».

Ἄρχιμ. Β.Λ.

Πρωτότυπη ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

JEAN DANIELOU
ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΚΑΙ Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥΣ

(Β΄ ἔκδ., σχῆμα 14Χ21 ἑκατ., σελ. 176)

Τό νά μιλάει κανεῖς γιά τούς Ἀγγέλους δέν εἶναι ἄκαιρο. Διαπιστώνουμε ὅτι οἱ γνωστότεροι Ἄγιοι καί ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ ἔζησαν ἐξοικειωμένοι μέ αὐτούς. Καί ἡ ἐκκλησιαστική παράδοση τούς παραχώρησε ἕνα εὐρύ πεδίο στή θεολογία της.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότῆς - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
